

[P. N. Petersen (Røje).]

Jeg finder ikke anledning til mange bemærkninger, dels fordi det er en forlængelseslov, der her er tale om, dels fordi frugterne af skattekommissionens mangeårige bestræbelser formentlig må blive synlige i lovgivningsarbejdet indenfor en overskuelig fremtid.

Jeg kan i denne forbindelse ikke tilbageholde min glæde over de erfaringer, der er indhøstet med hensyn til ligningsinspektørernes indsats i ligningsarbejdet, erfaringer, der viser, at denne institution burde være oprettet for længe siden. Jeg er ganske vist bekendt med visse klager over, at enkelte af disse inspektører prøver på at tiltage sig en myndighed, som formentlig ikke tilkommer dem, at det er temmelig skrappe forhørsmetoder, der bringes i anvendelse overfor skatteydere, der er tilkaldt for at gøre nærmere rede for deres forhold. Jeg kan desværre ikke tage sådanne klager så højtideligt, som enkelte måske kan gøre krav på, da jeg har visse erfaringer for, at skatteyderne ikke er englebørn allesammen. Al begyndelse er jo svær, og jeg tvivler ikke om, at de pågældende ligningsinspektører tid efter anden nok skal vide at tilegne sig den fornødne takt ved behandlingen af vanskelige selvangivelser. Stort set var det en god foranstaltning, da disse ligningsinspektører blev ansat, og de har efter min opfattelse opfyldt de forventninger, der blev næret ved deres ansættelse.

Også jeg finder det velmotiveret, at det andet høje ting har ændret lovens § 16, så at hjemmeværende børn ansættes til statsskat, når de er fyldt 16 år. Selvom jeg finder, at der er noget, der taler for, at skattepligten følger forsørgerpligten, er jeg ganske på det rene med, at dette medfører så mange urimelige forhold, at det vil være forsvarligt at nedsætte aldersgrænsen fra 18 til 16 år.

Der er ved behandlingen af det foreliggende lovforslag i virkeligheden kun een eneste ting, der mishager mig, og det er, at den højtærede finansminister, som det fremgår af folketingsudvalgets betænkning, har modsat sig en forhøjelse af det skattefrie forsikringsbeløb, der hidtil har været 400 kr. Adskillige af de ærede ordførere har ved denne lejlighed været inde på dette problem. Når vi tænker på den prisudvikling, der har fundet sted siden beløbets fastsættelse, tør jeg måske nok i al stilfærdighed antyde, at det er en temmelig antikveret grænse at opretholde. Det fremgår ikke af udvalgsbetænkningen, hvor-

for den højtærede finansminister fastholder denne grænse, men jeg må jo gå ud fra, at ministeren mener, en ændring vil medføre, at provenuet bliver reduceret med et betragteligt beløb. Det kan formentlig kun være indkomstkatten til staten, der i den forbindelse kan være tale om. Den fælleskommunale udligningsfond er et kapitel for sig — et kapitel, som forøvrigt ved lejlighed burde gøres til genstand for særlig opmærksomhed —, og kommunerne udskriver jo skatterne efter behov, så de kan altså ikke berøres af en forhøjelse af den pågældende grænse. Jeg kan derfor vanskeligt tænke mig, at en beskeden forhøjelse, f. eks. til 600 kr., kunne virke afskrækkende; og når der nu bliver nedsat et udvalg, håber jeg, vi der kan tage spørgsmålet op til overvejelse; det forekommer mig, at det er på høje tid, denne grænse bliver ændret.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til villig behandling i det høje ting.

Chr. Nielsen: Jeg kan tiltræde lovforslaget og skal kun knytte et par enkelte bemærkninger dertil eller rettere sagt til den diskussion, der er ført her i dag. Jeg tager ordet direkte på foranledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Malchau fremkom med. Det ærede medlem syntes lidt irriteret over, at der er mennesker, der nedsætter landstingets omdømme. Skønt jeg ingenlunde skal lægge skjul på, at jeg er en af dem, der, så ofte som der gives lejlighed dertil, ønsker at udtrykke min tvivl om landstingets eksistensberettigelse, vil jeg dog alligevel sige til det ærede medlem hr. Malchau, at det skulle virkelig glæde mig, hvis det ærede medlem ved denne lejlighed kunne medvirke til at hæve landstingets renommé. Det ærede medlem udtrykte forhåbningen om, at det udvalg, der skal nedsættes efter denne første behandling, skulle kunne løse de spørgsmål, som det har været umuligt at få løst i folketinget. Hvis noget sådant virkelig skulle ske, skal jeg være den første til at anerkende, at landstinget har bevist, at det så alligevel har nogen eksistensberettigelse — længere vil jeg ikke strække mig.

Jeg synes, der er adskillige områder her, hvor ændringer kunne tiltrænges, som f. eks. ajourføringen af forsikringsradraget; en sådan ajourføring er tvingende nødvendig, og det ville være overordentlig glædeligt, om vi her i landstinget kunne medvirke til, at den fandt sted, inden lovforslaget bliver